

Ajan elinhermoa sormeilevan, sen valtiomon tykytystä tunnustelevan pääkirjoittavan käden kuuluisi nyt hiljentyä ja todeta runoilijan tapaan, "elämme synkkiä aikoja" - tapahtuuhan sotilasvallankaappauksia tavan takaa, ja lakot sotkevat

jokapäiväisiä asioita estäen jopa kansakuntaa yhdistävien tapahtumien välittymisen sen syviin riveihin (muistettakoon vain jääkiekkoilun ja lottoarvonnar kokemat takaiskut; mainokset sentään saivat tilaisuuden jokailtaisiin tietoisuuhiin). Mutta ei: ylväästi pidättäytyy pääkirjoittaja sotkeutumasta päivänpolitiikan sanansaivarruksiin ja paneutuu täyteen puhkatuin rannoin avaamaan innokkaille lukijoille oven tietämyksen lisäämiseen kansallisen kulttuurimme pysyvääarvoisimpiin kuuluvasta instituutiosta.

Ja kun näin kirjoitan, tarkoitan tietenkin Walt Disneytä, hänen ankojaan, hänen hiiriään, hänen käsitystään saduista, siitä millaisia tarinan henkilöiden tulee olla, miten näytelmän koomikon kuuluu käyttäytyä, miten valkoisen miehen reagoida joessa suutaan aukovaan virtahepoon.

Tämän numeron kirjoitukset eivät niinkään vastaa kysymykseen, miltä puolen valaisee suomalaisen kulttuurin virtauksia Floridaan sijoitetun Disneyworldin kävijöilleen taritsema seikkailullinen virtahevonkohtausta ja -tapporituaali, mutta joitakin polkuja kohti ongelmien ratkaisuja, tai ainakin kysymysten tiedostamista, ne ehkä osoittavat.

Ja täyttäähän Disney Productions tänä vuonna yli puoli vuosisataa. Ja päivittäin luultavasti puolen ihmiskunnan mielikuvituksen kenttiä.